

JUSTITSMINISTERIET

Civil- og Politiafdelingen

Folketinget
Retsudvalget
Christiansborg
1240 København K

Dato: 6. februar 2008
Kontor: Politikontoret
Sagsnr.: 2007-150-0524
Dok.: ANS42274

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 110 (Alm. del), som Folketingets Retsudvalg har stillet til justitsministeren den 13. december 2007.

Lene Espersen

/

Lene Volke Roesen

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

Telefon 7226 8400
Telefax 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 110 (Alm. del) fra Folketingets Retsudvalg:

”Ministerens kommentarer udbedes til artikler i Fyens Stiftstidende 12/12-07: "Voldtægtsforbrydere slipper for straf" og "Flere voldtægtsforbrydelser skal dømmes.”

Agter ministeren på baggrund af de norske og svenske initiativer og erfaringer at foretage sig noget på dette område?”

Svar:

Justitsministeriet har til brug for besvarelsen indhentet følgende udtalelse fra Rigsadvokaten, hvortil jeg kan henholde mig:

”Det fremgår af den i spørgsmålet omtalte artikel ”Voldtægtsforbrydere slipper for straf”, at to ud af tre sager, hvor en person bliver sigtet for voldtægt, sluttet af anklagemyndigheden på grund af mangelfulde beviser, uden at sagen bliver prøvet ved domstolene.

Oplysningerne herom stammer ifølge artiklen fra en rapport ”Var det voldtægt”, som Righospitalets Center for Voldtægts ofre udarbejdede i 2006. Det anføres i artiklen, at rapporten anbefaler, at flere voldtægtssager prøves ved domstolene, således at det overlades til domstolene at vurdere, om det er kvindens eller mandens forklaring, der er mest troværdig.

Jeg har tidligere til brug for Justitsministeriets besvarelse af 16. juni 2006 af spørgsmål nr. 410 fra Retsudvalget afgivet en udtalelse om den nævnte rapport.

Som anført i besvarelsen af spørgsmål nr. 410 følger det af retsplejelovens § 96, stk. 1, at det er de offentlige anklageres opgave i forbindelse med politiet at forfølge forbrydelser efter reglerne i denne lov. Anklagemyndigheden skal herved påse, at strafskyldige drages til ansvar, men også at forfølgning af uskyldige ikke finder sted, jf. § 96, stk. 2.

Denne regel er udtryk for objektivitetsprincippet, der er et grundlæggende princip i strafferetsplejen, og som anses for en af de vigtigste retssikkerhedsgarantier. Princippet gælder bl.a., når anklagemyndigheden skal tage stilling til spørgsmålet om tiltale, og indebærer, at anklagemyndigheden er forpligtet til at tage enhver omstændighed, der tyder på en mistænks uskyld, i betragtning, samt til ikke at rejse tiltale, medmindre anklagemyndigheden skønner, at tiltalerejsningen vil føre til domfældelse.

Det vil således ikke være i overensstemmelse med objektivitetsprincippet, hvis anklagemyndigheden rejste tiltale i sager, hvor der var en sådan tvivl om beviserne, at der ikke var en rimelig udsigt til domfældelse.

Som også anført i den nævnte besvarelse af spørgsmål nr. 410, ville tiltale i sådanne sager i øvrigt – udover den belastning, som det medfører for den tiltalte – indebære en belastning af den forurettede, der skulle afgive vidneforklaring i retten, og som formentlig i de fleste tilfælde ville opleve en efterfølgende frifindelse som en tilkendegivelse om, at hendes forklaring om det passerede ikke var troværdig.

Det er i øvrigt fortsat min opfattelse på baggrund af rigsadvokatens behandling af sager om voldtægt, at der ikke er grundlag for en antagelse om, at anklagemyndigheden er for forsigtig med at rejse tiltale i sager om voldtægt.

Det bemærkes i øvrigt, at spørgsmålet, om der er grundlag for domfældelse i en sag om voldtægt, beror på en helt konkret vurdering af samtlige sagens omstændigheder.

Ud over en vurdering af både offerets og den sigtedes troværdighed, vil elementer som DNA-spor, tekniske spor, spor efter vold, den tidsmæssige faktor samt eventuelle vidneforklaringer om parternes adfærd før og efter overgrebet være elementer, der alle skal indgå i vurderingen.

På grund af disse sagers særlige karakter vil der dog i en række sager ikke være afgørende tekniske spor eller vidneforklaringer, der kan belyse forholdet nærmere, og sagens afgørelse vil derfor hovedsagelig bero på en vurdering af offerets og den sigtedes forklaringer om det passerede. Dette indebærer, at der som nævnt i artiklen ”Flere voldtægtsforbrydere skal dømmes”, vil kunne forekomme flere frifindende domme end i andre straffesager, hvor der også foreligger tekniske beviser.

Da domfældelsen som nævnt beror på en helt konkret vurdering fra sag til sag, vil det efter min opfattelse være vanskeligt på baggrund af undersøgelser, som dem der ifølge artiklen skulle være gennemført i Norge og Sverige, at opstille nærmere retningslinjer, der kan føre til domfældelse i flere sager.

I øvrigt bemærkes, at det er rigsadvokatens generelle indtryk, at sager om voldtægt af politi og anklagemyndighed bestrages med stor alvor og undergives en god og grundig behandling. Endvidere har politireformen medført, at sager om voldtægt nu behandles i politikredsens advokaturer for personfarlig kriminalitet, og at der som følge heraf opnås særlig

erfaring og ekspertise hos de jurister, der tager stilling til til-
talespørgsmålet.”

Der kan supplerende henvises til Justitsministeriets besvarelse af 6. juli
2006 af spørgsmål nr. 435 fra Folketingets Retsudvalg, hvor den oven-
nævnte besvarelse af spørgsmål nr. 410 uddybes.